2. Pinsedag, 24. maj 2021: Johs. 3,16-21.
Af Søren Kristoffersen

Salmer: 323 Kirken den er et gammelt hus, 330 Du, som ud af intet skabte, 298 Helligånden trindt på jord, 325 Jeg ved et lille Himmerig, 266 Mægtigste Kriste, menighedens Herre og 384 Til klart Guds ansigt vi skal se.

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv. For Gud sendte ikke sin søn til verden for at dømme verden, men
for at verden skal frelses ved ham. Den, der tror på ham, dømmes ikke; den, der ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet på Guds enbårne søns navn. Og dette er dommen, at lyset er kommet til verden, og menneskene elskede mørket frem for lyset, fordi deres gerninger var onde. For enhver, som øver ondt, hader lyset og kommer ikke til lyset, for at hans gerninger ikke skal afsløres. Men den, der gør sandheden, kommer til lyset, for at det skal blive åbenbart, at hans gerninger er gjort i Gud. Johannesevangeliet 3,16-21
****

Ånd og vand er tæt forbundne størrelser.
Det ved vi fra dåben, hvor dåbsvandet symboliserer, at nu tager Guds ånd bolig i mennesket. Dåben renser og fornyr, og det *gør* Guds Ånd.

Når vi fejrer pinse, så fejrer vi ikke bare ét menneskes dåb, men hele den kristne menigheds dåb. Det er en fest til minde om dengang kirken blev til som kirke, dengang Guds ånd kom og tog bolig blandt de første kristne.
Det er en bevægelse som tog sin begyndelse for 2000 år siden i Jerusalem, men det er en bevægelse, som er fortsat lige siden ud i hele verden og som stadig er i gang.

For at blive i billedet med vand, så kan man sammenligne det med, at man tager en sten og smider i vandet, og derfra breder ringene sig mere og mere udad i stadig større cirkler.
Eller med en malstrøm, en hvirvelstrøm, der besidder en sådan kraft, at den suger alt til sig, der kommer i nærheden af det.
Pinse står både for en udadgående bevægelse, en udbredelse i verden af Guds ånd, men også for en indadgående bevægelse, fordi den samme Guds ånd får det som er fjernt fra hinanden til at nærme sig hinanden og blive til en enhed.
En menighed – eller en kirke.

At være kirke er en gave, ligesom det at være døbt er en gave. En gave fra Gud.

Det er en gave der indeholder mange lag: kærlighed, syndstilgivelse, barmhjertighed, nåde, sandhed, godhed, lys og livsmod. Det er en gave, der skal åbnes med ærefrygt, for den indeholder Guds egen selvbiografi, Guds eget selvportræt, Guds eget væsen.

At være kirke betyder at sige ja til denne store gave og sige ja til at lade disse mange lag, som Guds gave indeholder, spille en rolle i vort eget liv. Både som menighed og som enkeltpersoner. Både når vi er sammen her i kirken og fejrer gudstjeneste, og når vi går hver til sit og vender tilbage til vores daglige liv.

At være kirke betyder også, og ikke mindst, at vi giver plads for hinanden til at modtage den samme gave, som vi selv har fået af Gud. At vi ikke prøver at blokere for andre menneskers møde med Guds kærlighed og til-givelse.
Det er relevant at nævne dette, for allerede i dagens læsning fra Apostlenes Gerninger er der signaler, der tyder på, at vi mennesker ikke altid er lige gode til at lade andre få del i de samme åndelige goder, som vi selv har fået.
Her tænker jeg på stedet, hvor der står, at ”mens Peter endnu talte, kom Helligånden over alle, der hørte ordet. Og de troende af jødisk herkomst, som var kommet derhen sammen med Peter, undrede sig over, at Helligåndens gave også blev udgydt over hedninger.”

Der har vi sagen i en nøddeskal: Jøderne vil ikke have hedningerne med i det nye fællesskab. Gud skal kun være Gud for dem med den rette religiøse baggrund. Sådan er tankegangen.

Den skepsis og modvilje overfor hedningerne opfanger apostlen Peter med det samme, og han siger, henvendt til jøderne: ”Mon nogen kan hindre disse mennesker i at blive døbt med vand, når de har fået Helligånden ligesom vi.?”
Og her er svaret selvfølgelig, at intet menneske kan stille sig i vejen for Guds Ånd. Den blæser hvorhen den vil, *når* den vil. Det er selve Helligåndens væsen, at den er fri. Og den kommer for at gøre os fri!

Men her er vi mennesker nogle mærkelige skabninger. For vi taler meget om frihed, om ytringsfrihed bl.a., om mere frihed til at vælge og bestemme selv, om økonomisk frihed, om åndelig frihed osv.
Men samtidig er vi også vældig gode til frivilligt at underlægge os en masse menneskeskabte regler og begrænsninger, som ikke altid giver nogen mening, men som åbenbart indgyder os en form for tryghed, hvis vi følger dem.
Det kan være noget så banalt som tøjmode eller hvilken bil vi kører i, eller hvem vi omgås, eller hvilken avis vi holder. Regler der får os til at føle os som en del af flokken, så vi ikke stikker for meget udenfor. Og så vi

kan sige, næsten som små børn: Jeg er indenfor og du er bare udenfor!
Ligesom jøderne der tænkte: Vi vil ikke have hedningerne med!

Så der er noget at tage fat på for Guds Ånd.
Der skal virkelig en forvandling til i hvert enkelt menneske, og i hver enkelt menighed, for at de mange lag, som ligger i Guds gave til os, kan folde sig ud og føre os i den retning, som Gud gerne vil have os til at gå.

Derfor har Gud også valgt at gå den direkte vej til mennesket, ved at han selv blev et menneske som os.
Det er kun den kristne Gud der handler sådan, sender sin egen søn, som egentlig hører hjemme i himlen hos Gud, til jorden for at blive én af os, og alligevel helt anderledes end os. For med i bagagen havde Jesus Gud ånd, og den holdt ham fast på den opgave, som Gud havde sendt ham for at udføre. Guds ånd var allerede i funktion, mens Jesus levede på jorden, og det viste han gennem den kærlighed, han havde til sine medmennesker, og det viste han gennem det håb som han plantede hos mennesker, der ellers havde mistet alt håb.

Tingene behøver ikke at tage sig pænt ud i Guds øjne for at behage ham og være ham værdig.

Mennesker der klæder sig rigtigt eller bor i slotte, tæller ikke mere hos Gud end mennesker der går klædt i laser eller bor i et blikskur.
Det er Guds ånd, der kaster sit lys på hvert menneske og ser på, hvad der gemmer sig inde bagved det ydre, og ser på det som rører sig i hjertet, om det bygger på sandhed eller løgn. Det er det som er Guds hjertesag. At få menneskers øjne åbnet op for at kunne skelne mellem godt og ondt, sandt og falsk, skelne mellem det der bygger livet op, og det der bryder livet ned. Og at få mennesket til at vælge det gode, det sande og det der bygger livet op, både for os selv og for hinanden.

For sådan ser Gud os også, som mennesker der i kraft af dåbens gave stadig har en mulighed for at vælge selv. Vi er ikke umælende marionetter. Vi er Guds skabninger, som er skabt til at rumme den højeste sandhed og kærlighed fra Gud, og ved at sige ja til Guds gave, med alt hvad det indebærer, vokser vi som Guds børn i takt med at Guds ånd får lov til at få mere og mere plads i vores liv. Det er Guds egen ånd, der ophøjer vort liv til noget helligt og ukrænkeligt.

Og hvis vi kommer i tvivl om hvad der er op og ned i kristendommen, så har vi dagens evangelium til at sætte det hele på plads igen:

Nemlig at det hele begyndte med Guds kærlighed til os. At Jesus kom til jorden, ikke for at fordømme eller støde bort, men for at frelse og omfavne og indlemme. Og at den der sætter sin lid til Jesus som herre og frelser er frelst ved hans navn.

Det er Guds ånd der udretter dette, den Guds ånd, som kom til kirken i pinsen for 2000 år siden og blæste troens spire ind i hvert menneske på jorden.
Og den samme Guds ånd, som fortsat opretholder den kristne kirke i verden, gennem forkyndelse, dåb og nadver, gennem salmesang, bekendelse og bøn.

Det er alt sammen en måde at nærme sig Guds gave på, som vi har fået for længe siden, da kirken blev døbt af Gud, og dermed blev til fællesskabets kirke, indstiftet af Gud selv.

Amen.